

Arrest

nr. 63 723 van 23 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CALLENS, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

In 2004 bent u een winkel betreffende voeding en huishoudartikelen begonnen. Vanaf 2006 vielen belastingcontroleurs u in uw winkel lastig. Dit gebeurde maandelijks of tweemaandelijks. Ze vroegen regelmatig 10.000 dram smeergeld van u. Eén keer hebben ze u een boete gegeven van 70.000 dram omwille van vervallen chocolade in de vitrine. Deze praktijken en corruptie zijn de regel in Armenië. U werd door deze personen uitgelachen omdat u een winkel uitbaatte terwijl u een hogere opleiding heeft genoten. Ze wilden dat u stopte met de winkel opdat uw klanten naar een grotere winkel zouden gaan.

In 2007 heeft u klacht ingediend bij de provinciale belastingdienst, gevestigd in de Armeens stad Vedi. U moest eerst betalen vooraleer deze klacht zou worden doorgegeven. Deze klacht bleef zonder gevolg.

In mei 2009 werd u door een paar belastinginspecteurs en misschien hun vrienden geduwd. U heeft dit incident aan de plaatselijke politie van Ararat verteld.

In juli 2009 heeft u de winkel gesloten en bent u naar Rusland vertrokken en heeft u in Stavropol samen met uw vader gewoond. Uw vrouw en kinderen bleven in Armenië. In Rusland heeft u groenten en fruit geleverd.

Vervolgens heeft u van eind januari 2010 tot begin juni 2010 een bakkerij gehad. Eind mei 2010 kreeg u bezoek van 2-3 gangsters die u bescherming aanboden in ruil voor betaling. U werd door hen geslagen.

Op 13 juli 2010 bent u vanuit Rusland naar België vertrokken met behulp van twee passeurs.

Op 19 juli 2010 bent u in België aangekomen en op 22 juli 2010 heeft u een asielaanvraag ingediend bij de Belgische asielinstanties.

U zit in een depressie en verkeert in een psychisch slechte toestand. U bent naar België gekomen om uw psychische toestand te laten herstellen. U voelt zich in Armenië geen volwaardig mens. In geval van terugkeer vreest u voor een zenuwinzinking.

U bent in het bezit van uw diploma, uw rijbewijs, uw militair boekje, een kopie van uw medische steekkaart en 2 getuigenverklaringen samen met kopieën van 2 pagina's van het paspoort van de getuigen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen verband houden met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie.

U verklaart namelijk (CGVS p. 6-7, 14-15) vervolging te vrezen van de belastingdienst aan wie u smeergeld diende te betalen. U had een winkel en werd door corrupte belastingcontroleurs, die contacten hadden met grootwarenhuizen, onder druk gezet om uw winkel te sluiten zodat uw klanten naar de grootwarenhuizen in de buurt zouden gaan en deze nog meer winst zouden maken.

U verklaart verder (CGVS p. 15-19) dat u de provinciale belastingdienst eerst diende te betalen vooraleer ze uw klacht zouden doorgeven.

Ook klaagt u de algemene corruptie in Armenië aan en stelt u dat de politiediensten er banden hebben met criminelen en maffia.

U haalt in uw asielrelaas geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep.

Aldus ressorteren de door u aangehaalde problemen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Zo dient vastgesteld te worden dat u het Commissariaat-generaal geen enkel objectief bewijs heeft voorgelegd betreffende uw asielrelaas.

De getuigenverklaringen die u voorlegt zijn geen officiële documenten en hebben een gesolliciteerd karakter. Immers, u heeft deze personen zelf gevraagd om een getuigenverklaring op te stellen (CGVS, p. 10). Ook is het opmerkelijk dat u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal geen namen kon geven van de personen waarvan de getuigenissenverklaringen werden verwacht (CGVS, p. 10). Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook reeds in het gedrang.

Er moet worden opgemerkt dat aangezien de door u aangehaalde problemen voortvloeien uit uw beroepsactiviteiten (CGVS, p. 5-7, 14-15), uw werkboekje een bewijsstuk is in het kader van uw asielrelaas.

U verklaart dat uw werkboekje zich in Armenië bevindt (CGVS, p. 8). Ondanks het expliciete verzoek van het Commissariaat-generaal om dit document te bezorgen (CGVS, p. 8 & 22), heeft het Commissariaat-generaal tot op heden uw werkboekje niet ontvangen. Nochtans verklaart u (CGVS, p. 4) contact te hebben met uw zus, uw vrouw en twee zonen die zich in Armenië bevinden. Gezien u nog contacten heeft in Armenië, kan van u verwacht worden dat u de nodige documenten van Armenië naar België kunt doorfaxen en opsturen.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij alle mogelijke stappen onderneemt om bijkomende bewijzen te bekomen.

Ook heeft het Commissariaat-generaal tot op heden geen overtuigende bewijsstukken ontvangen met betrekking tot uw psychische toestand (CGVS, p. 14 & 16 & 18).

De medische steekkaart bevat immers enkel informatie in verband met doktersafspraken (waaronder een vermelding van slaapproblemen) en de voorgeschreven medicatie, doch niet betreffende uw psychische toestand en de door u verklaarde problemen.

Van een persoon die stelt dat hij omwille van zijn psychische toestand niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst (Ik heb een asielaanvraag ingediend omdat ik in een depressie zit, in een moreel en psychisch slechte toestand), mag er verwacht worden dat hij deze problemen kan staven met objectieve bewijsstukken.

Eveneens moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat u in Armenië problemen kende met de belastingdienst.

Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij overtuigingsstukken aanbrengt dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Ook met betrekking tot de stappen die u ondernam om uw situatie aan te klagen bij de belastingdienst en bij de politie kan u geen bewijs voorleggen.

Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas ernstig aan.

U moet immers aantonen dat uw aanvraag tot bescherming gerechtvaardigd is en daarom in de mate van het mogelijke stavingsstukken aanbrengen. Het manifest gebrek aan objectieve bewijsstukken, relateert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan in het gedrang.

Eveneens dient opgemerkt te worden dat u uw actuele vrees niet aannemelijk heeft kunnen maken. Immers, op de vraag of er sinds u in België bent nog iets is gebeurd in verband met de door u verklaarde problemen, stelt u dat er op dit moment niets gebeurt en dat u niets heeft gehoord (CGVS, p. 7).

Ook dient opgemerkt te worden dat u uw vluchtroute niet aannemelijk heeft kunnen maken.

U verklaart dat u met valse documenten naar België heeft gereisd, waarvan u niet weet welke gegevens deze documenten bevatten (CGVS, p. 9). Ook verklaart u geen afspraken te hebben gemaakt met de passeur in geval van controle (CGVS, p. 12). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kunt geven over de voor u gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van de valse reisdocumenten die werden gebruikt en u geen afspraken heeft gemaakt met de passeur in geval van controle, niet geloofwaardig.

In het bijzonder zijn deze vaststellingen zwaarwichtig omdat zij het vermoeden scheppen dat u een internationaal paspoort verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties.

Bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in het feit dat u uw paspoort, dat zich in Rusland bevindt (CGVS, p. 8), niet aan het Commissariaat-generaal heeft bezorgd, ondanks het expliciet verzoek hiertoe van het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 9 & 22).

Uw verklaring dat u twijfelt over de mogelijkheid om uw paspoort aan het Commissariaat-generaal te laten bezorgen omdat uw vader zich verplaatst, ziek en blind is, is niet afdoende gezien u verklaart dat zowel uw moeder als uw vader op hetzelfde adres in Rusland, als waar u verbleven heeft, verblijven. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. In zoverre u van mening bent dat u louter omwille van medische redenen niet kan terugkeren naar Armenië dient u zich voor de beoordeling hiervan te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u overige aangebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze deze conclusie kunnen wijzigen. Uw diploma bevat informatie met betrekking tot uw educatie, maar heeft geen enkele bewijskracht ten aanzien van de door u verklaarde problemen. Uw rijbewijs en militair boekje bevatten louter persoonsgegevens en kunnen aldus deze conclusie niet wijzigen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 februari 2011 een schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht en een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker laat gelden dat het feit dat hij contacten heeft in Armenië niet betekent dat deze ook in het bezit zijn of kunnen komen van zijn werkboekje.

Hij stelt dat ook het feit dat zijn paspoort zich nog in Rusland bevindt, land waar ook zijn ouders verblijven, niet betekent dat zijn ouders in het bezit zijn van het paspoort of in de mogelijkheid zijn om dit document te bemachtigen.

Volgens verzoeker worden er in de bestreden beslissing dan ook voorbarige conclusies getrokken.

Verzoeker wijst er op dat hij zich in een slechte psychische toestand bevindt en een depressie heeft. Hij verklaart dat hij in Armenië gediscrimineerd en gepest wordt.

Verzoeker verklaart dat hij geen beroep kan doen op de plaatselijke autoriteiten aangezien deze corrupt zijn en zelf ook meewerken aan discriminatie en afpersing.

Verzoeker stelt dat, indien hij zou worden teruggestuurd naar Armenië, zijn toestand zal verslechteren.

Hij vreest in dat geval voor een inzinking en stelt dat zijn vrees enkel nog versterkt wordt door de plaats die personen met geestelijke problemen binnen de Armeense maatschappij innemen; ze worden immers niet als een volwaardig lid van de maatschappij gezien en worden gediscrimineerd.

Verzoeker uit tevens de vrees dat zijn mentale problemen niet op een adequate wijze kunnen worden behandeld in zijn land; de psychologische begeleiding is er immers slecht geregeld en vooraleer aan de behandeling wordt begonnen, moeten vaak steekpenningen worden betaald.

Hij merkt op dat gezien zijn precare financiële toestand het niet ondenkbeeldig is dat hij geen behoorlijke medische behandeling kan krijgen.

Verzoeker verwijst naar citaten op een internetwebsite om zijn argumenten kracht bij te zetten.

Verzoeker volhardt dat indien hij naar Armenië zou worden teruggestuurd, de kans bestaat dat hij opnieuw het slachtoffer wordt van onmenselijke behandelingen; hij voert aan dat hij zal moeten leven onder de constante angst om te worden bedreigd of afgeperst, wat nefast zal zijn voor zijn reeds aangetaste geestelijke gezondheid.

Hij voert aan dat de bestreden beslissing in dit opzicht in strijd is met artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of dat aan hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal om de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat, om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat de door verzoeker opgegeven reden om zijn land te verlaten, zijnde de vrees voor vervolging door een corrupte belastingdienst, niet valt onder voormelde criteria gezien deze problemen -indien ze zich al zouden hebben voorgedaan- louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

Evenmin kunnen de door verzoeker ingeroepen medische problemen worden toegeschreven aan één van bovenvermelde criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch ressorteren ze onder de criteria die bepalend zijn voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De commissaris-generaal merkt in dit opzicht terecht op dat verzoeker voor de beoordeling of hij al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn medische problematiek, zich dient te richten in België tot de daartoe geëigende procedure. Dit betreft een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad is immers bevoegd om te oordelen over de toepassing van dit artikel 9 ter.

Voor zover verzoeker de schending van artikel 3 EVRM aanvoert als gevolg van zijn ziekte, dient de schending ervan te worden beoordeeld in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

2.4. De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing terecht heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Zo werd in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker geen deugdelijk bewijs kon voorleggen van zijn voorgehouden asielrelaas.

Aangezien verzoeker in zijn land over een werkboekje beschikt en dit een belangrijk bewijsstuk zou kunnen vormen in het kader van de asielprocedure én bovendien de commissaris-generaal expliciet heeft verzocht hem dit document te bezorgen (zie verhoorverslag van 12 oktober 2010, p. 8 en 22), vindt de Raad het zeer opmerkelijk dat verzoeker opnieuw een kans onbenut heeft gelaten om dit document voor te leggen en een bewijs bij te brengen van zijn verklaringen.

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal bevestigde verzoeker nochtans dat hij dit document aan de commissaris-generaal zou overmaken (zie verhoorverslag, p.8);

Vraag: "Waar is uw werkboekje?"

Antwoord: "Arm"

Vraag: "Kunt u uw geboorteakte en werkboekje ons bezorgen"

Antwoord: "Ja"

Vraag: "U krijgt 5 werkdagen om deze doc naar ons door te faxen. Daarna krijgt u nog 5 werkdagen om de doc bij ons te komen tonen."

Antwoord: "Oke"

In strijd met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal stelt het verzoekschrift dan dat "Het feit dat de verzoekende partij contacten heeft in Armenië betekent niet dat deze contacten ook in het bezit zijn of kunnen komen van het werkboekje."

De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust.

Zeker nu blijkt dat verzoekers familie zich nog in Armenië bevindt mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker alles in het werk stelt om de door de commissaris-generaal gevraagde stukken in Armenië op te vragen en voor te leggen tot staving van zijn verklaringen.

Verzoeker geeft geen dienstige verklaring voor zijn in gebreke blijven.

De Raad leidt hieruit af dat verzoeker niet wil dat de asieldiensten kennis krijgen van de inhoud van dit werkboekje; verzoekers houding keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Ook het feit dat verzoeker in gebreke blijft een aannemelijke verklaring te geven waarom hij ook zijn paspoort niet voorlegt, terwijl hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p.9: "Vraag: *Waar precies is PP nu in Rusland?*, Antwoord: *"Mijn PP is bij mijn vader gebleven"*) uitdrukkelijk aangaf dat dit zich bij zijn vader bevindt, keert zich tegen hem.

De uitleg van verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 8) dat "*Het feit dat zowel het paspoort als de ouders van de verzoekende partij zich in Rusland bevinden, betekent niet dat de ouders in het bezit zijn van het paspoort of in de mogelijkheid zijn het document te bemachtigen. De ouders van de verzoekende partij en haar paspoort staan los van elkaar.*" staat inderdaad haaks op zijn voormelde verklaring op het Commissariaat-generaal.

De Raad deelt bijgevolg het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker dit paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden.

Deze vaststellingen verhinderen het relaas van verzoeker voor waar aan te nemen.

Het besluit van de commissaris-generaal dat de voorgelegde getuigenverklaringen niet worden aanvaard als objectieve bewijzen aangezien ze een gesolliciteerd karakter vertonen, wordt door verzoeker niet betwist en blijft bijgevolg staande.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag. (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

2.5. Zelfs indien al geloof zou worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker -quod non-, dient te worden benadrukt dat verzoeker geen enkel bewijs kan voorleggen van de stappen die hij ondernam om de feiten waarvan hij het slachtoffer was, ter kennis te brengen aan de politie en hulp te vragen.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift (zie p. 8) tot de blote bewering dat "*Met haar klachten kan ze niet terecht bij de plaatselijke autoriteiten, aangezien deze corrupt zijn en zelf ook meewerken aan de discriminatie en afpersing.*", wat niet volstaat om zijn in gebreke blijven om hulp te zoeken bij de autoriteiten van zijn land, te verrechtvaardigen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p.8) verder aanvoert dat personen met geestelijke problemen in Armenië gepest worden, merkt de Raad op dat deze bewering op zich niet toelaat te besluiten dat er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Om evenwel tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminaties en het ontzeggen van bepaalde rechten van dien aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechterlijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoeker toont in geen geval aan dat dit in zijne hoofde het geval is. De algemene verwijzing door verzoeker naar een passage op een internetwebsite, is niet afdoende om de voorgehouden ondraaglijke toestand in zijn land van herkomst in concreto aannemelijk te maken.

2.6. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend. De bestreden beslissing schendt voormeld artikel 48/3 niet.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend; voormeld artikel is niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, blijkt tevens dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE